

Tolles Võlutud Paigas –

ITA SERMAN

Ja nii nad läksidki. Aga kuhu nad ka eales ei läheks ja mis nendega tee peal iganes ei juhtuks, tolles Võlutud Paigas Metsa kõige kõrgemal künkal mängib üks väike poiss ikka ja alati oma armsa Karuga...

*

Ma soovin teile kõigile ilusat kevadet! Minul on kevadega seotud omad ootused. Ma loodan, et "Puhh" jääb meiega kevadest kauemaks, ja et ta püsib enam ka temaga ühel ajal alustanud Riigikogust, sõnas pressikonverentsil lavastaja ja koreograaf **Mait Agu**.

Mõistagi oleks vaja, et see soov täituks. Sest 25 aastat Estonia Teatri laval lapsi naerutanud ja elust mõtlema pannud Pipi vajab nüüd pisukest puhkust, lastel jälle on hädasti tarvis lavasõpra, kellest väikestele ja natuke suurematelegi muredele tuge saada.

Nüüsiis on Karupoeg Puhh, Christopher Robin ja kõik nende toredad sõbrad oma tegemistes parasjagu niikaugel, et võivad pühapäeva õhtul kell kuus esimest korda laste ette ilmuda: teatrilaval mõistagi.

Peremuusikalile on *mugandused, üminad ja uuud* Winnie-the-Poohi raamatute põhjal teinud **Villu Kangur**. Temale oli see esimene suurem töö teatris, ja nagu ta ütles – *tulevikus oleks suurim kergendus alustada millestki päris uuest...* Sest: *Puhhi puhul on asi nii nagu iga klassikaga, pühaduse kallale ei kipu eriti küll keegi...* Pealegi jääb alati võimalus, et mõnigi laps pärrib nõudlikult: miks ei ole lavastuses just tema armsaimat stseeni. Teisalt jälle – "Puhhi" võlu selles seisnebki, et igaüks võib sealt leida just endale omase



See ta on – üks mõnus seltskond. Koige suuremalt on pildile jaanud dirigent Andres Heinapuu, lavastaja Mait Agu ja kunstnik Riina Vanhanen.

Harri Rospu foto

ja mingil ajahetkel ehk vajaliku-gi...

Nüüsiis ütles Villu Kangur end olnud *väga ohlikul ja libedal jääl*, aga kenaks toeks sai **Tõnu Raadiku** loodud muusika.

Vahepeal jäi pressikonverents korraks katki, sest kohale oli saabunud mõnus seltskond. Puhhil (**Tõnu Kark**) ja Notsul (**Helgi Sallo**) paistis kokkutulnuile mõndagi teatada. Ja siis oli vaja veel

"Õhtuleht", 23. III '95

lapsepõlves...

Elevants kinni püüda ja üht-teist muudki toimetada... Sest – kui parasjagu midagi ei juhtugi, on kogu päev ikka ja alati ju veel ees...

Muide, Puhh ja Notsu olid grimeeritud natuke teistmoodi, kui tavaliselt ehk harjunud oleme. Ja kunstnik **Riina Vanhanen** ütleski, et sedakorda on kasutatud meie mõistes päris uut – vesigrimmi. Ja et selle lavastuse kujundamine näitas kätte, kui hädavajalikud on kõikvõimalikud tehnilised nipid, mis mujal maailmas ammugi levinud.

Nii teksti ja muusika autor kui kunstnik rõhutasid, et "Puhhist" on lustakas ja mõtlemapanev lavalugu küpsemas tänu meeldivale meeskonnatöele. Milles oluline koht on muidugi lavastajal.

Mait Agule oli see esimene nii suur töö Estonia Teatris. Vastupidiselt kõikvõimalikele ajakirjanduslikele *tiitlitele* nimetas ta end sedakorda ise lavastaja-mudilaseks. Ja arvas, et vähesest teatritöö kogemusest võib vahel tulugi tõusta: külaline oskab teatris toimuvat näha ehk pisut laiemalt. Oma töös leidis Mait Agu olulist tuge Voldemar Panso nõuanne- test: et lavastajal jätkuks detektiiv- loogikat, arheoloogi kujutlus- võimet, sportlase tahet, luuletaja poeetilisust ja talupoja asjalik- kust. Ja seda kõike pidas lavastaja seekord silmas eelkõige Eesti teat- ri tulevikku arvestades. Sest *kui laps saab sellest etendusest posi- tiivse süsti, tahab ta teatrisse tulla ka edaspidi.*

Teatri viga seisab pahatihti sel- les, et latt seatakse liiga madalale: nii tahte kui eetika osas, sõnas Mait Agu. Tahaksin väga loota, et meie ei ole seda teinud. Ehk on meil siiski õnnestunud hüpata üle lati?

See etendus on nagu Tallinna linn, mis ei saa kunagi valmis: mängurõõmu ja lusti on sedavõrd palju! Villu Kanguri ja Tõnu Raadiku loodu puhul jääb mõnigi nüanss avamata, sedavõrd rikas on see teos. Ja küllap õige pea haarab sama teema ka teisi lavasta- jaid.

Peremuusikalis teeb kaasa kaks koosseisu näitlejaid. Sellele vaata- mata, et gripipisik pole jätnud puutumata neidki. Ja pole gripp suutnud piirata ka vaatajate huvi. Suur osa pileteid on juba välja müüdnud, ja kes teab, ehk aitab särtsakas lavalugu gripi hoopiski eemale peletada...

Suure annuse soojust peaks see lavastus aga kaasa andma küll. Ja siirust, üksteise mõistmist ning ai- tamist läheb edaspidises elus vaja igapähele.

Üle kõige armastab Christopher Robin mängida arvutimänge... Niisiis on selles pereetenduses os- kuslikult põimunud turumajandu- se kainus ja elu helgem pool, mille igäüks meist võtab kaasa oma lap- sepõlvest.

*

Jah, Christopher Robin? sõnas Puhh abivalmilt.

... Puhh, tööta, et sa mind ei unusta. Mitte ialgi! Isegi siis, kui ma saja-aastane olen.

Puhh mõtles natuke.

Aga kui vana mina siis olen?

Üheksakümne üheksane.

Puhh noogutas.

Töötan küll, ütles ta.

Silmad endal ikka veel kau- gusesse vahtimas, sirutas Chris- topher Robin käe ning otsis üles Puhhi käpa...